

แผนการส่งเสริมการท่องเที่ยวเทศบาลตำบลป่าซาง

ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๓ - ๒๕๖๕

จัดทำโดย

ฝ่ายบริการและเผยแพร่วิชาการ

กองวิชาการและแผนงาน เทศบาลตำบลป่าซาง

อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

คำนำ

ตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ได้ให้ความสำคัญกับการวางรากฐานและแก้ไขปัญหาที่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ ทั้งด้านคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว บุคลากรการท่องเที่ยว และโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการสร้างสมดุลของการพัฒนาทั้งในมิติของพื้นที่ เวลา กิจกรรม รูปแบบ และกลุ่มนักท่องเที่ยว เพื่อการสร้างรายได้และกระจายรายได้สู่ชุมชนและการเตรียมความพร้อมของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่การเติบโตในอนาคตบนพื้นฐานของ การลงทุนพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่ ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการทำงานอย่างบูรณาการระหว่างภาครัฐภาคเอกชน ประชาชน และระหว่างประเทศ ซึ่งการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศมีความจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย เพื่อส่งเสริมให้การท่องเที่ยวของไทยได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ และบรรลุเป้าหมายได้ประโยชน์ด้วยกันทุกฝ่าย และมีความยั่งยืน แผนพัฒนาการท่องเที่ยว มีความสำคัญต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวทุกระดับโดยเฉพาะในระดับท้องถิ่น ประกอบกับแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ถ่ายโอนภารกิจด้านการท่องเที่ยวให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และนอกจากนี้งานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวยังเป็นภารกิจตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามที่กฎหมายกำหนด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวควรมีแนวทางในการดำเนินการเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อชุมชนและการท่องเที่ยวโดยรวมของประเทศ โดยยึดหลักการส่งเสริมการท่องเที่ยวตามที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยใช้เป็นแนวทางและแนวปฏิบัติในการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว

เทศบาลตำบลป่าซาง จึงยึดแนวทางการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ ๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคม และวัฒนธรรม แนวทางการพัฒนาที่ ๒ แนวทางการพัฒนาด้านการสืบสาน อนุรักษ์และฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยจัดทำแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลตำบลป่าซาง ตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒(พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) เพื่อเป็นการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องและเหมาะสม มีการวางแผนอย่างเป็นระบบ จากนั้นก็นำแผนงานและโครงการไปสู่การปฏิบัติ โดยมีการกำกับดูแลติดตามจนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ จึงได้จัดทำแผนส่งเสริมการท่องเที่ยว ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๒ ขึ้น

ฝ่ายบริการและเผยแพร่วิชาการ
กองวิชาการและแผนงาน เทศบาลตำบลป่าซาง
อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

สารบัญ

	หน้า
ส่วนที่ ๑ บทนำ	๑
การขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวสู่การปฏิบัติ	๒
ส่วนที่ ๒ สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน	๓
๑. ด้านกายภาพ	๓
๒. ข้อมูลประชากร	๕
๓. ข้อมูลพื้นฐาน สภาพทางสังคม เศรษฐกิจ แยกตามหมู่บ้าน	๖
ส่วนที่ ๓ การวิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อมของการท่องเที่ยว ในเทศบาลตำบลป่าซาง และประเด็นสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเทศบาลตำบลป่าซาง	๑๗
๑ การวิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อม	๑๗
๒ ประเด็นสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทย	๑๘
ส่วนที่ ๔ แนวทางการพัฒนาและยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว	๒๑
เป้าประสงค์ของเทศบาลตำบลป่าซาง	๒๒
การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว	๒๒
กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดลำพูน	๒๓
ยุทธศาสตร์การพัฒนาอำเภอป่าซาง	๒๔
ส่วนที่ ๕ แผนส่งเสริมการท่องเที่ยว ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๒	๒๕
ตาม ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาเมืองวัฒนธรรม สู่เศรษฐกิจชุมชนสร้างสรรค์	
ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคม วัฒนธรรมและคุณภาพชีวิต	
แนวทางการพัฒนาด้านการสืบสาน อนุรักษ์และฟื้นฟู ศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น	
ภาคผนวก	๓๐

ส่วนที่ ๑ บทนำ

สาระสำคัญของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ได้ให้ความสำคัญกับการวางรากฐานและแก้ไขปัญหาที่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ ทั้งด้านคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว บุคลากรการท่องเที่ยว และโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการสร้างสมดุลของการพัฒนาทั้งในมิติของพื้นที่ เวลา กิจกรรม รูปแบบ และกลุ่มนักท่องเที่ยว เพื่อการสร้างรายได้และกระจายรายได้สู่ชุมชนและการเตรียมความพร้อมของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่การเติบโตในอนาคตบนพื้นฐานของ การลงทุนพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่ ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการทำงานอย่างบูรณาการระหว่างภาครัฐภาคเอกชน ประชาชน และระหว่างประเทศ ทั้งนี้ เพื่อให้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒(พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) สามารถใช้เป็นแผนแม่บทในการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยสู่วิสัยทัศน์ที่คาคหมายได้อย่างแท้จริง

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๖ กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ในท้องถิ่น โดยที่หน่วยงานราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคส่งเสริมและสนับสนุนการถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามแผนการกระจายอำนาจทำให้เทศบาลได้รับโอกาสในการจัดสรรงบประมาณ เพื่อดำเนินการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวได้อย่างเต็มที่และตรงตามความต้องการของสภาพพื้นที่

การจัดทำแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวปีงบประมาณ ๒๕๖๐ ของเทศบาลตำบลป่าซาง เป็นการจัดทำขึ้นตามแนวทางการพิจารณาเพื่อประกอบการจัดทำแผนพัฒนาของเทศบาลตำบลป่าซาง ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๘ แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน ๑ (พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๑) ยุทธศาสตร์เชิงรุก : สร้างฐานเศรษฐกิจใหม่ ข้อ ๑.๒พัฒนาประตูเศรษฐกิจเพื่อเป็นช่องทางการค้าและการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดลำพูน (๒๕๕๗-๒๕๖๐) ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การพัฒนาเมืองสู่เมืองแห่งวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวแบบสมดุลและยั่งยืน

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอำเภอป่าซาง ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ การทำนุบำรุง การธำรงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ของมรดกทางวัฒนธรรม และการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบสมดุลและยั่งยืนเป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ ป่าซาง เป็นแหล่งอารยธรรมโบราณที่มีการอนุรักษ์สืบสานขนบธรรมเนียมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของเทศบาลตำบลป่าซาง

การขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวสู่การปฏิบัติ

การขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) สู่การปฏิบัตินั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการร่วมกันวางนโยบายการใช้ทรัพยากร และงบประมาณที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบของตน เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีส่วนร่วม

ทั้งนี้ เพื่อให้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) เกิดการพัฒนาขับเคลื่อนอย่างสัมฤทธิ์ผล จึงได้มีการวางระบบความเชื่อมโยงของแผนพัฒนาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแผนยุทธศาสตร์ของหน่วยงานแผนแม่บทเฉพาะด้านแผนปฏิบัติการ ทั้งในระดับเขตพัฒนาการท่องเที่ยว กลุ่มจังหวัด และท้องถิ่น และการใช้กลไกภาคีเครือข่ายต่างๆ ที่ให้ความสำคัญกับความร่วมมือภาครัฐ เอกชน และประชาชน รวมถึงระบบการจัดสรรงบประมาณที่มีประสิทธิภาพที่ต้องตอบสนองต่อการพัฒนาเชิงบูรณาการและมีความต่อเนื่อง อีกทั้งต้องมีการพัฒนาระบบการติดตามประเมินผลการดำเนินงานของภาครัฐที่สอดคล้องกับเป้าหมายและแนวทางการพัฒนาตามแผนอย่างแท้จริง โดยมีกระบวนการขับเคลื่อนในแต่ละระดับ ดังนี้

๑ การดำเนินงานในระดับนโยบาย คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติเป็นหน่วยงานหลักในการกำหนดนโยบาย โดยมีกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นผู้รับนโยบายเพื่อประสานการแปลงนโยบายหรือแผนไปยังหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งหน่วยงานส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ในการจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติเพื่อดำเนินการในแต่ละปีงบประมาณ รวมทั้งการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผน และนำเสนอต่อคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ ทั้งนี้ ต้องมีการประสาน ดูแล กำกับดำเนินงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานระดับนโยบายและพื้นที่ควบคู่กันไปด้วย ได้แก่ คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ คณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยว ประจำเขตพัฒนาท่องเที่ยว และคณะอนุกรรมการรายสาขา ได้แก่ คณะอนุกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางน้ำ คณะอนุกรรมการอำนวยการพัฒนาและส่งเสริมประเทศไทยเป็นศูนย์กลางด้าน Medical and Wellness คณะอนุกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา การท่องเที่ยวสีเขียวการท่องเที่ยวเพื่อการประชุมและนิทรรศการ และการท่องเที่ยวกลุ่มมุสลิม คณะอนุกรรมการพัฒนาความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยว และคณะอนุกรรมการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวไทย เป็นต้น เพื่อให้การพัฒนาทั้งระดับนโยบาย พื้นที่ และรายสาขา มีการบูรณาการเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

๒ การดำเนินงานในระดับพื้นที่ คณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวประจำเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินการพัฒนาในระดับพื้นที่ โดยเป็นแกนกลางในการประสานนโยบายจากคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติในระดับพื้นที่ โดยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งหน่วยงานภาครัฐภาคเอกชน สถาบันการศึกษา องค์กรระหว่างประเทศ และท้องถิ่น รวมถึงคณะกรรมการบริหารกลุ่มจังหวัดและคณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับพื้นที่ จังหวัด และเขตพัฒนาการท่องเที่ยว สอดคล้องตามแนวทางและเป้าหมายการพัฒนาในระยะแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒(พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

๓ การดำเนินงานระดับชุมชน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวควรสนับสนุนให้ภาคประชาชนและชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศในบริบทที่เหมาะสม โดยเฉพาะการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว ที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่นผ่านกระบวนการจัดทำแผนและขับเคลื่อนแผนพัฒนาระดับชุมชน ทั้งนี้ การเข้ามามีส่วนร่วมของชุมชนและเครือข่ายภาคประชาชนเจ้าของพื้นที่จะช่วยเพิ่มเอกลักษณ์และความเป็นไทยให้กับประสบการณ์การท่องเที่ยว และเป็นการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวสู่ประชาชนอย่างแท้จริง

ส่วนที่ ๒

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

๑. ด้านกายภาพ

ประวัติความเป็นมาอำเภอป่าซาง

อำเภอป่าซาง เป็นเมืองเก่าชุมชนเก่าแก่ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขา ส่วนที่ตั้งของอำเภอป่าซางนั้นตั้งอยู่ที่ราบลุ่มแม่น้ำทาบกับแม่น้ำปิง ก่อนที่จะตั้งเป็นอำเภอป่าซางนั้น บ้านป่าซางเป็นตำบลหนึ่งของอำเภอบางกอก จังหวัดลำพูน ในอดีตเมื่อครั้งสมัย พระยาวชิรปราการ (เจ้ากาวิละ) ทรงขับไล่พม่าออกจากแผ่นดินล้านนาได้แล้ว เป็นยุคของการ "เก็บผักใส่ซ้า เก็บข้าใส่เมือง" ทรงรวบรวมสะสมไพร่พลไว้ที่ป่าซาง โดยใช้ชื่อว่า เวียงเวฬุคาม ลักษณะเวียงเวฬุคามตั้งอยู่ที่ราบลุ่มแม่น้ำกวาด้านทิศตะวันตก มีแนวกำแพงเมืองลักษณะในรูปเกือกม้า หรือรูปครึ่งวงเดือน คูน้ำที่ล้อมรอบเวียงเวฬุคามนั้นใช้น้ำไหลเข้าจากน้ำแม่ทาโดยมีฝายกั้นที่หน้าธนาคารออมสินปัจจุบัน น้ำไหลรอบคูเมืองไปออกที่ข้างป่าช้าป่าซางปัจจุบัน ลักษณะกำแพงเมืองเวฬุคามกว้างประมาณ ๑ เมตร และมีป้อมยามรักษาการณ์ตลอดแนวกำแพงเมืองระยะห่างประมาณ ๑๐๐ เมตร ปัจจุบันซากกำแพงเมืองเวฬุคามยังมองซากอยู่เป็นช่วง ๆ ยาวกว่า ๑.๕ กิโลเมตร

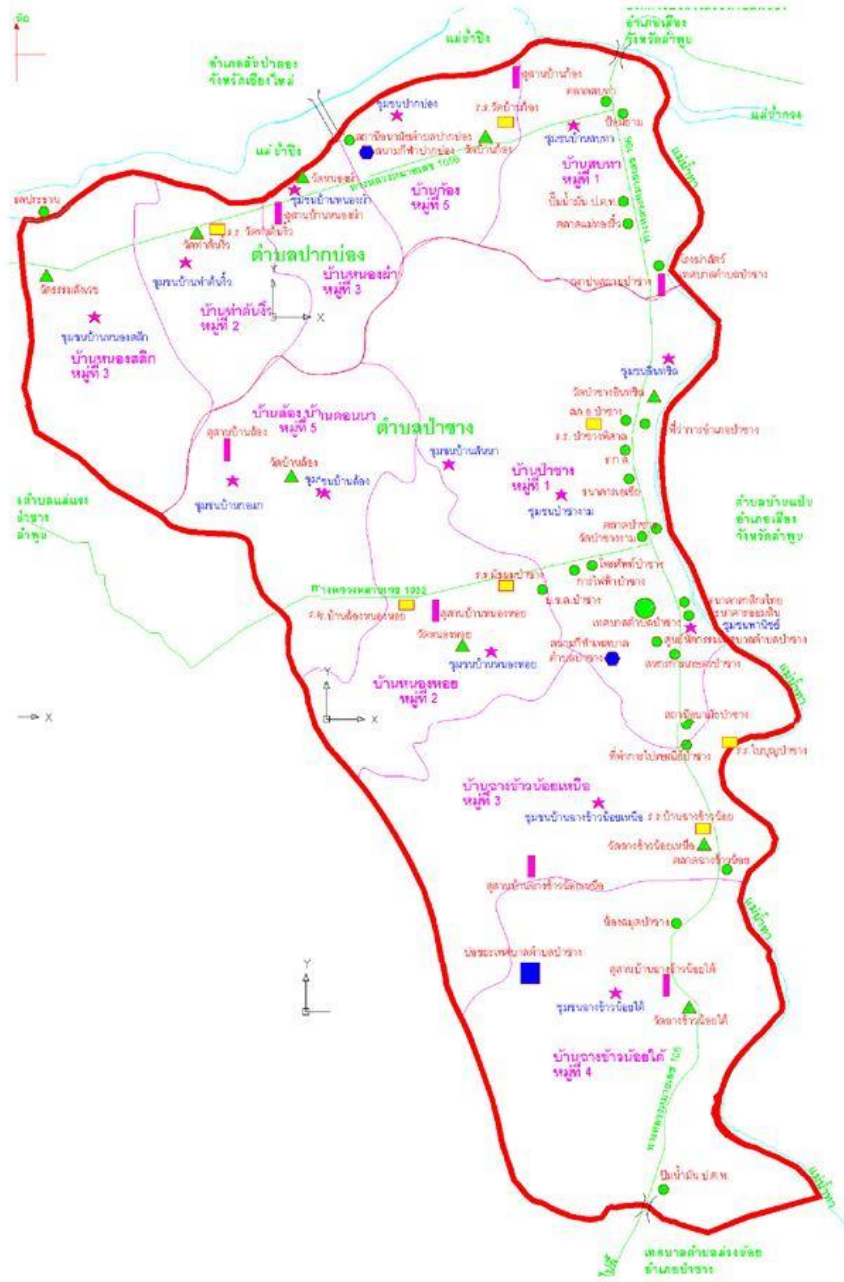
ประวัติความเป็นมาเทศบาลตำบลป่าซาง

เทศบาลตำบลป่าซาง ได้รับการเปลี่ยนฐานะเป็นเทศบาลตำบล ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ตามพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ.๒๕๔๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๑๖ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ ครอบคลุมพื้นที่หมู่ที่ ๑ ถึง หมู่ที่ ๔ ตำบลป่าซางและ หมู่ที่ ๑ ตำบลปากบ่อง โดยเลือกตั้งกรรมการสุขาภิบาลครั้งแรกเมื่อ วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๘ และได้มีการเปลี่ยนแปลงเขตสุขาภิบาล ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๒๒ ครอบคลุมพื้นที่หมู่ที่ ๑ ถึง หมู่ที่ ๕ ตำบลป่าซาง หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๕ ตำบลปากบ่อง เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๓๙ กระทรวงมหาดไทยได้ประกาศให้สุขาภิบาลตำบลป่าซาง ที่มีฐานะเพียงพอที่จะบริหารงานประจำของสุขาภิบาลและได้เลือกตั้งประธานกรรมการสุขาภิบาล ที่มาจากการเลือกตั้ง เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๓๙ ต่อมากระทรวงมหาดไทยได้ประกาศยุบรวมองค์การบริหารส่วนตำบลปากบ่องกับเทศบาลตำบลป่าซาง ที่มีอาณาเขตติดต่อกันภายในอำเภอเดียวกัน ตามเจตนารมณ์ของประชาชนตามความในมาตรา ๔๑ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล(ฉบับที่ ๕)พ.ศ. ๒๕๔๖ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.๒๕๔๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยให้เทศบาลที่รวมกับองค์การบริหารส่วนตำบลมีเขตตามเขตเทศบาลเดิมรวมกับเขตองค์การบริหารส่วนตำบลที่รวมเข้ากับเทศบาล ประกาศเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๗ และได้ประกาศตามราชกิจจานุเบกษาฉบับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๑๑๓ง ในวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๗ (เริ่มใช้บังคับ)

๑.๑ ลักษณะที่ตั้ง

เทศบาลตำบลป่าซาง ตั้งอยู่สำนักงานเลขที่ ๖๖๖ ถนนลำพูน - ลี้ หมู่ที่ ๑ ตำบลป่าซางอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน มีพื้นที่ ๑๒.๑๖๘ ตร.กม. ตั้งอยู่ทางทิศใต้ ของจังหวัดลำพูน ห่างจากจังหวัดลำพูนประมาณ ๑๑ กิโลเมตร

แผนที่เทศบาลตำบลป่าซาง(ตำบลป่าซาง/ปากบ่อง)

๑.๒ อาณาเขตติดต่อ

ทิศเหนือตั้งแต่หลักเขตที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ริมถนนที่ทำการอำเภอปากบ่อง(เดิม) ฟากตะวันตก ริมแม่น้ำปิง ฝั่งใต้ เลียบแม่น้ำปิง ฝั่งใต้ เลียบแม่น้ำปิงไปทางทิศตะวันออก ถึงหลักเขตที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมแม่น้ำปิง ฝั่งใต้ และริมแม่น้ำกวัง ฝั่งใต้ บรรจบกันระยะทาง ๑ กิโลเมตร จากหลักเขตที่ ๒ เลียบริมแม่น้ำกวัง ฝั่งใต้ ไปทางทิศ ตะวันออกผ่านสะพานสบทา ถึงหลักเขตที่ ๓ ซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำกวัง ฝั่งใต้และริมแม่น้ำทา ฝั่งตะวันตกบรรจบ กันระยะทางประมาณ ๐.๖ กิโลเมตรทิศตะวันออกจากหลักเขตที่ ๓ เลียบริมแม่น้ำทา ฝั่งตะวันตกไปทางทิศ ใต้ถึงหลักเขตที่ ๔ ซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำทา ฝั่งตะวันตก และปากลำเหมืองน้ำคีน ฝั่งใต้ บรรจบกัน ระยะทาง

ประมาณ ๕.๐ กิโลเมตรทิศใต้ จากหลักเขตที่ ๔ เป็นเส้นตรงไปทางทิศใต้ ตามแนวขนานกับทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๐๖ ท่าลี่-ลำพูน ถึงหลักเขตที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่ริมลำเหมืองน้ำคำ ผังเหนือ ระยะทางประมาณ ๐.๕ กิโลเมตร จากหลักเขตที่ ๕ เลียบริมลำเหมืองน้ำคำ ผังเหนือ และลำเหมืองน้ำใส ผังตะวันออกไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ถึงหลักเขตที่ ๖ ซึ่งตั้งอยู่ริมลำเหมืองน้ำใส ผังตะวันออก ตรงที่บรรจบถนนประชาอุทิศ ผังเหนือ ระยะทางประมาณ ๓.๙ กิโลเมตร ทิศตะวันตกจากหลักเขตที่ ๖ เลียบลำเหมืองน้ำใส ผังตะวันตก ออกไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ถึงหลักเขตที่ ๗ ติดแม่น้ำปิง ระยะทางประมาณ ๒.๒ กิโลเมตรจากหลักเขตที่ ๗ เลียบลำน้ำปิงไปตามสภาพแม่น้ำ จนบรรจบหลักเขตที่ ๑ ระยะทางประมาณ ๒.๘ กิโลเมตร

๑.๓ สภาพภูมิประเทศและลักษณะภูมิอากาศ

สภาพภูมิประเทศ

สภาพพื้นที่เป็นที่ราบริมน้ำ ด้านทิศเหนือ มีแม่น้ำกวังและแม่น้ำปิง ไหลผ่านเป็นแนวเขตติดต่อกับจังหวัดเชียงใหม่ ทิศตะวันออก มีแม่น้ำทาไหลผ่านตลอดแนวประมาณ ๔ กิโลเมตร แนวตะวันออกเฉียงเหนือมีแม่น้ำกวัง ไหลมาบรรจบแม่น้ำทาและแม่น้ำปิง จึงมีความอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก พื้นที่เพาะปลูก ซึ่งมีเนื้อที่ประมาณร้อยละ ๕๐ ส่วนใหญ่อาศัยน้ำบาดาลและบ่อน้ำตื้นเป็นสำคัญ

ลักษณะภูมิอากาศ

จากสภาพภูมิประเทศที่โอบล้อมด้วยภูเขาและแม่น้ำทำให้สภาพภูมิอากาศโดยทั่วไปเย็นสบายไม่ร้อนจัดมาก และในช่วงฤดูหนาวตั้งแต่เดือน พฤศจิกายนถึงเดือนมกราคม อากาศจะเย็นจัดในตอนเช้าและมีหมอกลง อุณหภูมิโดยเฉลี่ยต่ำสุดประมาณ ๑๔ องศาเซลเซียส และสูงสุดประมาณ ๓๕ องศาเซลเซียสในฤดูร้อน ในฤดูฝนจะมีน้ำหลากมากฝนตกชุกตลอดฤดู ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม สิ้นสุดเดือนพฤษภาคม และมีอากาศ ร้อนจัดในเดือนเมษายน ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม สิ้นสุดเดือนตุลาคม และมีฝนตกหนัก ในเดือนกันยายน ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน สิ้นสุดเดือนกุมภาพันธ์ และจะมีอากาศหนาวสุดในช่วงเดือนธันวาคม

๒. ข้อมูลประชากร

เทศบาลตำบลป่าซาง มีพื้นที่ครอบคลุม ตำบลป่าซาง และตำบลปากบ่อง มีจำนวนประชากร ๘,๗๕๕ คน ๔,๐๕๒ ครัวเรือน มีพื้นที่ในการบริหารจัดการ จำนวน ๑๐ หมู่บ้าน ประกอบด้วย

หมู่ที่	ตำบลป่าซาง	ชาย	หญิง	รวม	ครัวเรือน/หลังคา
๑	ป่าซาง	๙๑๒	๑,๑๗๔	๒,๐๘๖	๑,๑๙๘
๒	ลือัง	๔๓๘	๔๙๖	๙๓๔	๓๑๐
๓	ฉางข้าวน้อยเหนือ	๔๗๓	๕๒๙	๑,๐๐๒	๔๖๑
๔	ฉางข้าวน้อยใต้	๓๕๖	๔๔๑	๗๙๗	๓๔๑
๕	หนองหอย	๒๔๖	๒๙๐	๕๓๖	๒๑๙
๐	ทะเบียนบ้านกลาง	๑๗	๑๙	๓๖	๒
รวม		๒,๔๔๒	๒,๙๔๙	๕,๓๙๑	๒,๕๓๑

หมู่ที่	ตำบลปากบ่อง	ชาย	หญิง	รวม	ครัวเรือน/หลังคา
๑	สบทา	๕๙๖	๗๑๘	๑,๓๑๔	๖๖๔
๒	ท่าต้นจิว	๑๕๓	๑๗๖	๓๒๙	๑๗๗
๓	หนองสลี๊ก	๑๕๔	๑๘๓	๓๓๗	๑๓๕
๔	หนองผำ	๓๒๕	๓๒๙	๖๕๔	๒๕๗
๕	ปากบ่อง	๓๔๗	๔๐๓	๗๕๐	๒๖๙
	รวม	๑,๕๗๕	๑,๘๐๙	๓,๓๘๔	๑,๕๐๒

๓. ข้อมูลพื้นฐาน สภาพทางสังคม เศรษฐกิจ แยกตามหมู่บ้าน

๓.๑ พื้นที่ ตำบลป่าซาง ประกอบด้วย

หมู่ที่ ๑ ตำบลป่าซาง ประกอบด้วย (บ้านป่าซางงาม – บ้านอินทิล – บ้านสันนา – บ้านพานิช)

ประวัติบ้านป่าซาง “ป่าซาง” เป็นเมืองที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์มาแต่โบราณ ที่ปรากฏอยู่ในพงศาวดารโยนก โดยเป็นเมืองบริวารของเชียงใหม่ และเมืองหน้าด่านที่สำคัญในการป้องกันทัพพม่าที่ยกมาตีเมืองล้านนาในประมาณปี พ.ศ.๒๑๐๑

ในช่วงเวลาตั้งแต่ พ.ศ.๒๑๐๑ ถึง ๒๓๑๗ แผ่นดินล้านนาตกเป็นเมืองขึ้นของพม่า บ้านเมืองระส่ำระสาย แบ่งออกเป็นก๊กเป็นเหล่า ในที่สุดพระยาจำบ้าน ผู้ครองเมืองเชียงใหม่ ฝ่ายไทยได้เกิดขัดแย้งกับมะยงวุ่น ผู้ครองเมืองฝ่ายพม่า จึงได้ชวนพระยาภาววิละแห่งเวียงละคอน(ลำปาง) ไปขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าตากสินมหาราชแห่งกรุงธนบุรีขึ้นมาตีเมืองเชียงใหม่ ปลอดภัยจากพม่า แต่สงครามครั้งนี้ยึดเยื้อไม่มีฝ่ายใดที่ชนะเด็ดขาด จวบจนมาถึงสมัยของสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ พระยาภาววิละได้ตั้งมั่น กำลังพลที่ “เวหุคามหรือป่าซาง” ก็สามารถยึดเชียงใหม่ได้ในราว พ.ศ.๒๓๓๙ ซึ่งได้เสียไพร่พลเป็นจำนวนมาก พระองค์ทรงสร้างคัมภีร์น้อย คัมภีร์ใหญ่ หอนอน ตั้งปราสาทลำเวียง ค่ายคือ หัวหมู่ ประตู่เวียง ตั้งป้อม หอหึ่ง หอเลอ เพื่อข่มศัตรู ทรงตั้งเวียงคร่อมน้ำแม่ทา คือ น้ำแม่ทา ฝ่ายท่ามกลาง ฝ่ายน้ำกล้าหนึ่ง เรียกว่า “ป่าซางหลวง” ฝ่ายน้ำกล้าหนึ่งเรียกว่า “ป่าซางน้อย” ได้ทรงสร้างวัดประจำเวียงป่าซางไว้ ๒ แห่ง คือ วัดอินทิล ถือว่าเป็นวัดสะดือเมืองเวียงป่าซาง วัดป่าซางงามเป็นวัดประจำพระองค์

ในราวปี พ.ศ.๒๓๔๘ เมื่อพระยาภาววิละได้ขึ้นไปขับไล่ อิทธิพลจากพม่า แถบเมืองเชียงแสน เชียงตุง จึงได้ชักชวนชาวไทยเงิน ไตลื้อ ไตยอง มาตั้งรกรากในเมืองลำพูน โดยมีศูนย์กลางชาวยองอยู่แถบตำบลเวียงยอง ต่อมาได้ขยายตัวไปตามลุ่มน้ำต่าง ๆ ทั่วจังหวัดลำพูน และนับแต่พระยาภาววิละทรงสร้าง “เวียงป่าซาง” ขึ้นมา เวียงป่าซางก็เจริญก้าวหน้า การประกอบสัมมาอาชีพก็ได้ผลผลิตบริบูรณ์เต็มที่ การค้าขายกับต่างบ้านต่างเมือง “เวียงป่าซาง” คือ ศูนย์กลางแห่งการแลกเปลี่ยน เครื่องอุปโภคบริโภค แหล่งสำคัญของของนครหรือภูเขย ประชาชนส่วนมากสืบเชื้อสายมาจากชาวไทยยอง เพราะฉะนั้นรูปแบบของพิธีกรรม ศิลปกรรม วัฒนธรรม ประเพณีกรรม จึงสมบูรณ์และเพียบพร้อมไปด้วยความสง่างาม ประณีต สวยงาม ละเอียดเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตนเอง

ลักษณะภูมิประเทศ

- ด้านทิศตะวันออกเป็นที่ราบมีแม่น้ำไหลผ่านยาว ๔ กม. ด้านทิศเหนือมีแม่น้ำกวางและแม่น้ำปิงไหลมาบรรจบกัน

ลักษณะภูมิอากาศ

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม สิ้นสุดเดือนพฤษภาคม และมีอากาศร้อนจัดในเดือนเมษายน

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม สิ้นสุดเดือนตุลาคม และมีฝนตกหนักในเดือนกันยายน

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน สิ้นสุดเดือนกุมภาพันธ์ และจะมีอากาศหนาวสุดในช่วงเดือนธันวาคม

ประชากร หมู่ที่ ๑ บ้านป่าซาง ประกอบด้วย ๑,๑๙๘ ครัวเรือน มีประชากรทั้งหมด ๒,๐๘๖ คน ชาย ๙๑๒ คน หญิง ๑,๑๗๔ คน

อาชีพ ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายเป็นอาชีพหลัก และทำการเกษตรเป็นอาชีพรอง ซึ่งส่วนใหญ่ทำสวนลำไยและทำนา

การคมนาคม ถนนสายหลัก คือ ถนนสายลำพูน-ลี่ และถนนสายสบทา-ท่าลี่ สามารถเชื่อมต่อทางหลวงชนบท เขตอำเภอเมือง จังหวัดลำพูน

สภาพทางเศรษฐกิจ

๑. โครงสร้างทางเศรษฐกิจ / รายได้ประชากร

ด้านเศรษฐกิจ รายได้หลักของประชากรมาจากการพาณิชย์

๒. การเกษตร

พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้อยู่อาศัยและทำการค้าขาย การเกษตรส่วนใหญ่ทำสวนลำไย และทำนา

๓. การพาณิชย์กรรมและบริการ

๓.๑ สถานประกอบการด้านพาณิชย์กรรม

- ตลาดสด ๑ แห่ง
- ศูนย์แสดงสินค้าหัตถกรรม ๑ แห่ง

๓.๒ สถานประกอบเทศพาณิชย์

- โรงฆ่าสัตว์ ๑ แห่ง

๓.๓ สถานประกอบการด้านบริการ

- ธนาคาร ๔ แห่ง
- สหกรณ์การเกษตร ๑ แห่ง

๓.๔ การอุตสาหกรรม

ส่วนใหญ่เป็นแหล่งรวบรวมสินค้าเพื่อจำหน่าย

๔. ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี

- ประชากรในชุมชนส่วนใหญ่ใช้ภาษาพูดภาษาคำเมือง และภาษาคำยอง
- มังงานประเพณีสงกรานต์
- งานสงน้ำเสออินทิล / พระบรมธาตุ
- งานสืบสานตำนานป่าซาง

๕. แหล่งท่องเที่ยว

- วัดป่าซางงาม ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ของป่าซาง และในบริเวณวัดป่าซางงามได้มีการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์วัดป่าซางงามขึ้นเพื่อเป็นแหล่งศึกษาเรียนรู้แก่ชาวบ้านและผู้สนใจ

- วัดอินทิล ซึ่งเป็นวัดประจำเวียงป่าซางในสมัยก่อน ถือว่าเป็นวัดที่สำคัญและมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนานอีกวัดหนึ่งในป่าซาง

- ศูนย์แสดงสินค้าหัตถกรรมเทศบาลตำบลป่าซาง เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งของป่าซาง ศูนย์แสดงศิลปหัตถกรรมเทศบาลตำบลป่าซางเป็นแหล่งรวมสินค้า

หมู่ที่ ๒ บ้านล่อง ตำบลป่าซาง

เดิมบ้านล่อง คนเฒ่าเล่าว่าเดิมชื่อว่า “ บ้านล่องจอมชี้ ” เพราะสาเหตุมาจากที่พ่อเฒ่าจอมบอกสถานที่สร้างหมู่บ้าน แต่อีกนัยหนึ่งเรียกว่า “ บ้านล่องชี้ควาย ” เริ่มก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. ๒๑๓๐ หรือประมาณ ๔๑๔ ปีมาแล้ว ตามประวัติเดิมมีหนองน้ำใหญ่ (เรียกว่าบ้านล่อง) ลึกประมาณ ๒ – ๓ เมตร มีเนื้อที่ประมาณ ๒ ไร่เศษ อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ สมัยก่อนเป็นร่องน้ำตามประสาชาวบ้านเรียกว่า “ น้ำล่อง ” ซึ่งแต่ก่อนมาหากใครคนใดจะข้ามมาต้องนั่งขึ้นหลังควายถ้าเดินด้วยเท้าจะไม่สามารถข้ามได้ เพราะมีน้ำขังอยู่ตลอดฤดูกาล ปัจจุบันหนองหรือร่องน้ำได้หมดสภาพไปแล้ว เหลืออยู่แต่ความทรงจำว่า บ้านร่องชี้ควายในปูลุขนรุ่นหลัง ได้ทราบว่ชื่อ “ บ้านล่อง ” มาตราบเท่าทุกวันนี้

สภาพทั่วไป

ด้านประชากร

หมู่ที่ ๒ บ้านล่อง จำนวน ๓๑๐ ครัวเรือน ประชากรทั้งหมด ๙๓๔ คน ชาย ๔๓๘ คน หญิง ๔๙๖ คน

ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย

การประปา

- การประปาส่วนภูมิภาค
- ประปาหมู่บ้าน
- บ่อน้ำบาดาล (ชุดเอง)

การไฟฟ้า สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

การสื่อสาร ที่ทำการไปรษณีย์ป่าซาง ชุมสายโทรศัพท์ป่าซาง

การที่ดิน ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรมใช้ประโยชน์ที่ดินส่วนมากจึงใช้ในการเกษตร เช่น ทำนาทำสวนทำไร่

ด้านเศรษฐกิจ

๑ โครงสร้างทางเศรษฐกิจ / รายได้ด้านเศรษฐกิจ เศรษฐกิจของชุมชนอยู่ในระดับปานกลาง เพราะประชาชนในชุมชนมีอาชีพหลักและเสริม ตามแนวพระราชดำริ “ เศรษฐกิจพอเพียง ”

๒ การเกษตร

- พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ในการทำการเกษตร ได้แก่ ที่นาข้าว ลำไย พืชผัก เลี้ยงวัว เลี้ยงปลาและทำไร่สวนผสม (เกษตรผสมผสาน)

๓ การพาณิชย์กรรมและการบริการ

- สถานประกอบการด้านพาณิชย์กรรม
- สถานประกอบเทศพาณิชย์
- สถานประกอบการ

หมู่ที่ ๓ บ้านฉางข้าวน้อยเหนือ ตำบลป่าซาง

เจ้ากาวิละได้แะมาที่ป่าซาง ก่อนที่จะไปสร้างเมืองเชียงใหม่และได้สร้างป่าซางให้เป็นเมืองหน้าด่านเพื่อรวบรวมพลเมือง ระหว่างที่อยู่ป่าซาง เจ้ากาวิละก็ให้ราษฎรพากันบุกเบิกที่ดินเป็นไร่ นา ทำสวนเลี้ยงชีพ และได้มีการสร้างฉางข้าวไว้เป็นที่เก็บข้าว แต่ที่ป่าซางเป็นที่พำนักของเจ้ากาวิละชั่วคราวจึงเป็นฉางข้าวน้อย ส่วนที่ในวังจะเป็นฉางข้าวเจ้าหลวง หมู่บ้านที่ตั้งใหม่นี้จึงมีชื่อเรียกว่า “ บ้านฉางข้าวน้อย ” ส่วนคำว่าเหนือเรียกจากน้ำแม่ทาที่ไหลล่องไปทางเหนือ จึงเรียกว่า “ บ้านฉางข้าวน้อยเหนือ ” มาจนทุกวันนี้

ลักษณะภูมิอากาศ

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม สิ้นสุดเดือนพฤษภาคมและมีอากาศร้อนจัดในเดือนเมษายน
ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม สิ้นสุดเดือนตุลาคม และมีฝนตกหนักในเดือนกันยายน
ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน สิ้นสุดเดือนกุมภาพันธ์ และจะมีอากาศหนาวสุดในช่วงเดือนธันวาคม

ประชากร หมู่ที่ ๓ บ้านฉางข้าวน้อยเหนือ จำนวน ๔๖๑ ครัวเรือน ประชากรทั้งหมด ๑,๐๐๒ คน ชาย ๔๗๓ คน หญิง ๕๒๙ คน

อาชีพ รายได้ส่วนใหญ่มาจากอาชีพเกษตรกรรม ทำนา ทำไร่ ทำสวน รองลงมาคือรับจ้างทั่วไป ทางด้านการเกษตรพื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ในการทำเกษตร ได้แก่ ที่นา เกษตรกรนิยมทำนาข้าวปีละครั้ง ส่วนพืชสวนที่นิยมปลูกมาก คือ ลำไยและพีชล้มลุก

นอกจากรายได้ที่มาจากเกษตรแล้ว ชุมชนฉางข้าวน้อยเหนือยังมีการจัดตั้งโครงการต่าง ๆ เพื่อเป็นรายได้เสริมนอกเหนือจากการเกษตรอีกด้วย เช่น โครงการทำปุ๋ยอินทรีย์ จากวัสดุที่มีในท้องถิ่น เพื่อนำปุ๋ยมาใช้และจำหน่าย โครงการกลุ่มอาชีพ ผลิตผ้าฝ้ายสำเร็จรูปโดยนำผ้าฝ้ายทอ มาตัดเป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปตามรูปแบบที่ตลาดต้องการ

ผลิตภัณฑ์ของชุมชน ผลิตภัณฑ์ของชุมชน เป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่นำผ้าฝ้ายทอมือมาตัดเย็บตามรูปแบบที่ตลาดต้องการ โดยวางจำหน่ายที่ศูนย์แสดงศิลปหัตถกรรมเทศบาลตำบลป่าซางและร้านจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูปทั่วไปในตำบลป่าซาง

ศิลปะ วัฒนธรรม ทางด้านศิลปะ วัฒนธรรมชุมชนฉางข้าวน้อยเหนือมีวัดฉางข้าวน้อยเหนือเป็นสถานที่ฝึกอบรมบรรดาเด็กนักเรียนที่สนใจใฝ่รู้ธรรมะของพระพุทธองค์ มีการอบรมศีลธรรมให้แก่คริสต์ศาสนิกชน ส่วนราชการ นักเรียนนักศึกษา สมาชิกชมรมผู้สูงอายุอำเภอป่าซาง นอกจากนี้ทางวัดยังจัดสร้างหื้อเก็บวัสดุครุภัณฑ์ ที่มีคุณค่าสำคัญ นับเป็นศิลปะโบราณวัตถุ เช่น พระพุทธรูปสำคัญของทางวัด ได้นำเก็บรักษาไว้ มีคณะกรรมการ ทำบัญชี ขึ้นทะเบียนบันทึกไว้เป็นกิจลักษณะ และอาราธนาออกมาให้ประชาชนได้สงวนไว้ในวันมหาสงกรานต์ของทุกปี

สถานที่ท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยวหรือสถานที่ที่น่าสนใจของชุมชนฉางข้าวน้อยเหนือ คือ พระธาตุศรีจอมมอญตั้งอยู่

ในบริเวณวัดฉางข้าวน้อยเหนือเป็นที่เคารพสักการะของชาวบ้านและมีประเพณีสงวนน้ำพระธาตุในเดือนเมษายนของทุกปีการ **คมนาคม** ถนนสายหลัก คือ ถนนสายลำพูน – ลี้

ประเพณี งานประเพณีตามเทศกาล คือ งานประเพณีแห่เทียนพรรษา งานประเพณีสงกรานต์ และงานประเพณีสงวนน้ำพระธาตุศรีจอมมอญของวัดฉางข้าวน้อยเหนือ

ทักษะฝีมือแรงงาน ชุมชนมีทักษะในการทอผ้าฝ้าย การตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูปจากผ้าฝ้ายทอมือ

ศักยภาพของชุมชน ชุมชนมีการรวมกลุ่มจัดตั้งโครงการต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนและเพิ่มรายได้ให้แก่ชุมชน สร้างความเข้มแข็งและความสามัคคีให้เกิดแก่หมู่คณะ เช่น โครงการกลุ่มอาชีพผลิตผ้าฝ้ายสำเร็จรูปโครงการทำปุ๋ยอินทรีย์ เป็นต้น

หมู่ที่ ๔ บ้านฉางข้าวน้อยใต้ ตำบลป่าซาง

ในสมัยนั้นเจ้าผู้ครองนครหริภุญชัย คือ เจ้าภรดี ภูธร บวร ได้มาตั้งฉางเก็บข้าวไว้ในหมู่บ้านโดยสร้างเป็นหลังเล็ก ๆ (น้อย) จึงตั้งชื่อบ้านและวัดว่า “ สันเข้าน้อย ” ต่อมากลายเป็น “ ฉางข้าวน้อย ” จึงเรียกว่า “ ฉางข้าวน้อยใต้ ” เนื่องจากมีชื่อ “ ฉางข้าวน้อย ” ๒ แห่งด้วยกัน

ลักษณะภูมิอากาศ

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมีนาคม สิ้นสุดเดือนพฤษภาคมและมีอากาศร้อนจัดในเดือนเมษายน
ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม สิ้นสุดเดือนตุลาคม และมีฝนตกหนักในเดือนกันยายน
ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน สิ้นสุดเดือนกุมภาพันธ์ และจะมีอากาศหนาวสุดในช่วงเดือนธันวาคม

ประชากร

หมู่ที่ ๔ บ้านฉางข้าวน้อยใต้ จำนวน ๓๔๑ ครัวเรือน

ประชากรทั้งหมด ๗๙๗ คน แบ่งเป็นชาย ๓๕๖ คน หญิง ๔๔๑ คน

อาชีพรายได้ส่วนใหญ่ของชุมชนฉางข้าวน้อยได้มาจากอาชีพเกษตรกรรม พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ในการทำนาข้าว และสวนลำไย รองลงมาคือการทำผ้าบาติกและผลิตภัณฑ์สินค้าจากผ้าพื้นเมือง มีสถานประกอบการด้านพาณิชย์กรรม คือสถานีบริการน้ำมัน ๑ แห่งและร้านค้า จำหน่ายสินค้าพื้นเมืองกระจายอยู่ ๒ ฝั่งถนนสายลำพูน-ลี้

ผลิตภัณฑ์ของชุมชน ทางด้านผลิตภัณฑ์ของชุมชน ชุมชนฉางข้าวน้อยใต้ มีการรวมกลุ่มอาชีพผลิตภัณฑ์จากผ้า (ผ้าพื้นเมือง ตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป) ดังนั้นผลิตภัณฑ์ของชุมชนจึงออกมาในรูปแบบเสื้อผ้าพื้นเมืองสำเร็จรูป มีจำหน่ายตามร้านค้ากระจายอยู่ ทั้ง ๒ ฝั่งถนนสายลำพูน-ลี้ ของชุมชนฉางข้าวน้อยใต้

ศิลปะ วัฒนธรรม ชุมชนฉางข้าวน้อยใต้ มี วัดฉางข้าวน้อยใต้เป็นที่เคารพสักการะของชุมชน มีการอนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม เช่น การฟ้อนยอง การตีกลองบูชา การฟ้อนเล็บ ดนตรีพื้นเมือง ของชุมชน เป็นต้น

สถานที่ท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนฉางข้าวน้อยใต้ ส่วนใหญ่ผู้ที่สัญจรผ่านไปมา จะแวะกราบไหว้พระธาตุครูบาคางเปิด ซึ่งอยู่ในวัดฉางข้าวน้อยใต้ และแวะลงเลือกซื้อเสื้อผ้าพื้นเมืองสำเร็จรูปตามร้านค้า ๒ ข้างทาง บนถนนสายลำพูน-ลี้ ของชุมชนฉางข้าวน้อยใต้

การคมนาคม ถนนสายหลัก คือ ถนนสายลำพูน - ลี้

ประเพณี เทศกาลและประเพณีของชุมชนฉางข้าวน้อยใต้ มีประเพณีสงกรานต์ตามเทศกาลและประเพณีสงกรานต์พระธาตุครูบาคางเปิด ประมาณวันที่ ๒๓-๒๔ เมษายน ของทุกปี

ทักษะฝีมือแรงงาน ทางด้านฝีมือและทักษะของคนในชุมชน ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องการตัดเย็บเสื้อผ้า ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ของชุมชน รองลงมาจะเป็นทักษะด้านการจักสานอุปกรณ์ ที่ใช้ในครัวเรือน เป็นต้น

ศักยภาพของชุมชน ชุมชนมีการรวมกลุ่มจัดตั้งโครงการต่าง ๆ เพื่อสร้างรายได้และสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน เช่น โครงการอุดหนุนอาชีพการเลี้ยงโคขุน การรวมกลุ่มอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูปทุกโครงการที่จัดตั้งขึ้นล้วนแต่เป็นการสร้างความสามัคคี และความเข้มแข็งให้กับชุมชน นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างงานสร้างรายได้ให้เกิดแก่ชุมชนอีกด้วย

หมู่ที่ ๕ บ้านหนองหอย ตำบลป่าซาง

บ้านหนองหอยเป็นหมู่บ้านที่แยกออกมาจากหมู่บ้านล้อง หมู่ ๒ โดยมีผู้นำชุมชนในอำเภอป่าซางหลายท่านได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแบ่งแยกหมู่บ้านล้องออกมาเป็นหมู่บ้านหนองหอยและได้มีการแต่งตั้งชื่อหมู่บ้านว่าหมู่บ้านหนองหอย หมู่ ๕ ของตำบลป่าซาง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน จากการแบ่งแยกหมู่บ้านหนองหอยนี้เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ หรือประมาณ ๔๗ ปีมาแล้ว จนถึงปัจจุบัน

สภาพทั่วไป

ด้านประชากร หมู่ที่ ๓ บ้านหนองหอย จำนวน ๒๑๙ ครัวเรือน

ประชากรทั้งหมด ๕๓๖ คน ชาย ๒๔๖ คน หญิง ๒๙๐ คน

สภาพเศรษฐกิจ

โครงสร้างทางเศรษฐกิจ/รายได้ประชากร

รายได้ส่วนใหญ่ของประชากรมาจากการประกอบอาชีพ ทอผ้าพื้นเมือง
การเกษตร พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ในการทำการเกษตร ได้แก่ ที่นาข้าว ลำไย
การพาณิชย์กรรมและบริการ

๑. สถานประกอบการด้านพาณิชย์กรรม
๒. สถานประกอบการเทศพาณิชย์
๓. สถานประกอบการด้านบริการ

ด้านสังคม

- ประชากรในชุมชนส่วนใหญ่ใช้พูดภาษาคำเมือง ภาษาคำยอง
- ภาษาเขียนใช้ภาษาไทยกลาง

การศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม

- โรงเรียน ๑ แห่ง
- วัด ๑ แห่ง

การสาธารณสุข

- อสม. จำนวน ๑๗ คน

๓.๒ พื้นที่ ตำบลปากบ่อง ประกอบด้วย

หมู่ที่ ๑ บ้านสบทา ตำบลปากบ่อง

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้าน

บ้านสบทามาจากเมืองกลาง เป็นชุมชนเขมร เข้ามาลากไม้ นำช้างมาอาบน้ำ แลวทำน้ำ คนผ่านไปมาจะเรียกว่าวังช้าง คนที่มาเลี้ยงช้าง ซึ่งอยู่จุ่ม ซึ่งได้มาแต่งงานมีครอบครัวเป็นคนไทยและมาเริ่มปักหลักสร้างบ้าน อยู่ตรงที่น้ำกวังและน้ำทามาสบกัน จึงได้ชื่อว่า “บ้านสบทา” ต่อมาจนถึงปี ๒๕๔๓ ได้มีการเปลี่ยนชื่อจาก หมู่บ้านมาเป็นชุมชนสบทากันโดยตั้งขึ้นตามโครงการจัดตั้งชุมชนของอำเภอป่าซาง

ที่ตั้ง/โครงสร้างพื้นฐาน

ประชากร

ประชากรหมู่ที่ ๑ บ้านปากบ่อง จำนวน ๖๖๔ ครัวเรือน

ประชากรทั้งหมด ๑,๓๑๔ คน แบ่งออกเป็น ชาย ๕๙๖ คน หญิง ๗๑๘ คน

การคมนาคม การจราจร ถนนสายหลัก คือ ถนนสายลำพูน – ถ้ำ และถนนสายสบทา – ท่าลี่

การประปา

- ประปาส่วนภูมิภาค
- ประปาหมู่บ้าน (ใช้เฉพาะที่ศาลาอเนกประสงค์)
- บ่อน้ำบาดาล (ขุดเอง)

การประกอบอาชีพ ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรมใช้ประโยชน์ที่ดินส่วนมากจึงใช้ในการเกษตร เช่น ทำนา ทำสวน ทำไร่

ด้านเศรษฐกิจ/รายได้ประชากร

ด้านเศรษฐกิจ โครงสร้างการผลิตตามลักษณะวัฒนธรรมเดิมของชุมชน คือ การผลิตทางการเกษตร ประกอบกับพื้นที่ตั้งชุมชนเป็นที่ราบลุ่มที่อยู่ระหว่างลำน้ำถึง ๓ สายคือ แม่น้ำทา แม่น้ำกวง และแม่น้ำปิง ทำให้สภาพดินบริเวณนี้มีความอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูกเป็นอย่างมาก ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตร อาทิ ทำนา ทำไร่ และทำสวน ซึ่งพืชเศรษฐกิจที่สำคัญและนำชื่อเสียงมาสู่พื้นที่นี้ ลำไย ฝัอก กระเทียม

การเกษตร พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ในการทำการเกษตร ได้แก่ ทำนา เกษตรกรนิยมทำนาข้าวปีละ ๒ ครั้ง หลังฤดูทำนาก็ทำไร่ กระเทียม ฝัอก ส่วนพืชสวนที่นิยมปลูกมาก คือ ลำไย

การพาณิชย์กรรมและบริการ

สถานประกอบการด้านพาณิชย์กรรม

- สถานีบริการน้ำมัน ๑ แห่ง
- ตลาดสด ๒ แห่ง

การอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมในครอบครัว และหัตถกรรมสินค้าพื้นเมือง เช่น การเย็บผ้าพื้นเมืองและมีการทำอาหารแปรรูปจากปลา

การท่องเที่ยว งานประเพณีแข่งขันเรือประจำปี ซึ่งจะมีขึ้นในเดือนพฤศจิกายนของทุกปี

ด้านสังคม กลุ่มชาติพันธุ์ – ภาษา – ภาษาเขียน

- ประชากรในชุมชนส่วนใหญ่ใช้พูดภาษาคำเมือง ภาษายอง
- ภาษาเขียนใช้ภาษาไทยกลาง

การศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม

- โรงเรียน จำนวน ๑ แห่ง
- โรงเรียนเอกชน จำนวน ๒ แห่ง
- วัด จำนวน ๑ แห่ง

สาธารณสุข

- อสม. จำนวน ๓๖ คน

หมู่ ๒ บ้านท่าตันจิว ตำบลปากบ่อง

บ้านท่ากอจิว เดิมหมู่บ้านนี้มีแม่น้ำปิงไหลผ่าน แบ่งเขตแดนระหว่างจังหวัดลำพูนกับจังหวัดเชียงใหม่ ตรงบริเวณทำน้ำในเขตจังหวัดลำพูน บริเวณหมู่บ้านนี้มีต้นนุ่น (ทางเหนือเรียกว่าต้นจิว) ขนาดใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง ต่อมานานปีเข้า น้ำปิงได้เซาะตลิ่งของลำน้ำปิง ต้นนุ่นหรือต้นจิวดังกล่าว จึงได้ถูกน้ำเซาะพัดพาไป ต่อมาภายหลังชาวบ้านจึงตั้งชื่อเพื่อเป็นอนุสรณ์ โดยชื่อของหมู่บ้านว่า ท่ากอจิว

ประชากร หมู่ ๒ บ้านท่าตันจิว จำนวน ๑๗๗ ครัวเรือน

ประชากรทั้งหมด ๓๒๙ คน แบ่งเป็นชาย ๑๕๓ คน หญิง ๑๗๖ คน

ลักษณะภูมิประเทศ หมู่บ้านท่ากอจิว มีพื้นที่บางส่วนอยู่ติดกับแม่น้ำปิง เขตติดต่อกับ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

สภาพภูมิอากาศ โดยทั่วไปแล้วจะมี ๓ ฤดู คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว แต่ในช่วงหน้าฝน ฝนตกหนัก บ้านที่อยู่ติดกับแม่น้ำปิงจะเกิดน้ำท่วม น้ำขัง

สภาพทางเศรษฐกิจ

- รายได้เฉลี่ย ๓๐,๐๐๐ บาท / คน / ปี
- คราวเรือนมีการออมร้อยละ ๕๖.๓ ของครัวเรือนทั้งหมด
- ชาวบ้านส่วนใหญ่ทำสวน ทำนา และเลี้ยงปลาในกระชัง
- ชาวบ้านที่อยู่ริมน้ำ จะเลี้ยงปลาในกระชัง โดยส่งให้กับพ่อค้า หรือบริษัทเอกชน หรือบางครั้งก็นำไปจะหน่วยที่ตลาดภายในและภายนอกชุมชน
- ประชาชนมีไฟฟ้าใช้ทุกครัวเรือน มีเส้นทางการคมนาคมขนส่งใช้ได้ตลอดปี

สภาพสังคม

- สภาพบ้านเรือนของชาวบ้านมีความมั่นคงและถาวร มีการจัดบ้านเรือนเป็นระเบียบ ภูมิทัศน์ดี มีความอบอุ่น
- ประชาชนส่วนใหญ่มีสุขภาพดี ผู้สูงอายุได้รับการตรวจสุขภาพประจำปี ร้อยละ ๕๒
- เด็กและเยาวชนได้รับการศึกษาภาคบังคับทุกคน ประชาชนทั่วไปส่วนใหญ่อ่านออกเขียนได้
- ชาวบ้านท่ากอจิวเป็นหมู่บ้านที่สงบสุขประชาชนส่วนใหญ่ไม่ยุ่งกับยาเสพติด ปฏิบัติกิจทางศาสนาอย่างน้อยสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง
- ผู้สูงอายุและผู้พิการ ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

ประเพณี หมู่บ้านท่ากอจิวจะร่วมใจกันจัดงานบุญประจำปีไม่ว่าจะเป็น ประเพณีสงกรานต์ หรืองานบุญประจำปี

การท่องเที่ยว วัดท่ากอจิว เป็นวัดที่สวยงามมาก โดยผู้ที่มาเที่ยว จะได้ชมศิลปะ ภาพวาดฝาผนังที่งดงามและยังเป็นโบราณสถานที่สำคัญของอำเภอป่าซางอีกด้วย

หมู่ ๓ บ้านหนองสะลิก ตำบลปากบ่อง

บ้านหนองสะลิก ตั้งอยู่ที่ถนนสบทา - ท่าลี่ ตำบลปากบ่อง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน แยกตัวมาจากบ้านหนองคู มาเป็นหมู่ที่ ๓ บ้านหนองสะลิก มีแม่น้ำปิงไหลผ่าน

ประชากร ๓ บ้านหนองสะลิก จำนวน ๑๓๕ ครัวเรือน

ประชากรทั้งหมด ๓๓๗ คน แบ่งเป็นชาย ๑๕๔ คน หญิง ๑๘๓ คน

ลักษณะภูมิประเทศ หมู่บ้านหนองสะลิก มีพื้นที่บางส่วนอยู่ติดกับแม่น้ำปิง ลักษณะพื้นที่เป็นที่ราบลุ่มระหว่างหุบเขา พื้นที่อุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การทำเกษตรกรรม

สภาพภูมิอากาศ โดยทั่วไปแล้วจะมี ๓ ฤดู คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว แต่ในช่วงหน้าฝน ฝนตกหนัก บ้านที่อยู่ติดกับแม่น้ำปิงจะเกิดน้ำท่วม น้ำขัง

สภาพทางเศรษฐกิจ

- รายได้เฉลี่ย ๓๐,๐๐๐ บาท / คน / ปี
- ชาวบ้านส่วนใหญ่รับจ้าง ทำสวน ทำนา และเลี้ยงปลาในกระชัง และค้าขาย
- ชาวบ้านที่อยู่ริมน้ำ จะเลี้ยงปลาในกระชัง โดยส่งให้กับพ่อค้า หรือบริษัทเอกชน หรือบางครั้งก็นำไปจะหน่วยที่ตลาดภายในและภายนอกชุมชน

- ประชาชนมีไฟฟ้าใช้ทุกครัวเรือน มีเส้นทางการคมนาคมขนส่งใช้ได้ตลอดปี

สภาพสังคม

- สภาพบ้านเรือนของชาวบ้านมีความมั่นคงและถาวรมีการจัดบ้านเรือนเป็นระเบียบ ถูกสุขลักษณะ มีความอบอุ่น
- ประชาชนส่วนใหญ่มีสุขภาพดี ผู้สูงอายุได้รับการ ตรวจสุขภาพประจำปี ร้อยละ ๕๒
- เด็กและเยาวชนได้รับการศึกษาภาคบังคับทุกคน ประชาชนทั่วไปส่วนใหญ่อ่านออกเขียนได้
- ชาวบ้านหนองสะลีกเป็นหมู่บ้านที่สงบสุข ประชาชนส่วนใหญ่ไม่ยุ่งกับยาเสพติด ปฏิบัติกิจทางศาสนาเป็นประจำ
- ผู้สูงอายุและผู้พิการ ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

ประเพณี หมู่บ้านหนองสะลีกมีงานบุญประจำปีที่ชาวบ้านร่วมใจกันจัดขึ้น คือ ประเพณีการรดน้ำดำหัวรูปเหมือนครูบาวัตรธรรมวังเวง

การท่องเที่ยว วัดธรรมสังเวช (วัดหนองสะลีก) ตั้งอยู่ที่บ้านหนองสะลีก สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๔๖๐ สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย มีอาคารอเนกประสงค์ อุโบสถ ปูชนียวัตถุ พระพุทธรูปพระประธานปางมารวิชัย เจดีย์ทรงล้านนาไทย และตู้พระไตรปิฎก ซึ่งวัดธรรมสังเวชเป็นวัดเก่าแก่กร่างที่ต่อมาได้มีการปฏิสังขรณ์ขึ้นใหม่ ซึ่งมีความสวยงามและคงไว้ซึ่งวัฒนธรรมแบบล้านนา

หมู่ ๔ บ้านหนองผำ ตำบลปากบ่อง

จากเดิมหมู่บ้านหนองผำในปัจจุบันมีชื่อเรียกว่า บ้านท่าพันเกี่ยว ตั้งอยู่ในอำเภอปากบ่อง เป็นหมู่บ้านที่มีความเก่าแก่กว่า ๓๐๐ ปี ต่อมาได้แยกตัวออกจากพื้นที่หมู่ ๓ บ้านหนองสะลีก เป็น หมู่ ๔ บ้านหนองผำ ซึ่งชื่อของหมู่บ้านนั้น เรียกตามหนองน้ำบริเวณหน้าวัดหนองผำซึ่งมี “ ผำ ” (พืชน้ำชนิดหนึ่ง) อยู่จำนวนมาก

ที่ตั้ง บ้านหนองผำ ตั้งอยู่ในตำบลปากบ่อง ห่างจากตลาดปากบ่องไปทางถนนสบทา – ท่าลี่ ไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๒ กิโลเมตร

อาชีพ ชาวบ้านหนองผำ ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร และทำสวนลำไย

ศาสนา ชาวบ้านส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีวัดประจำหมู่บ้าน คือวัดหนองผำ เป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวหนองผำ

ลักษณะทั่วไป

- มีเนื้อที่ประมาณ ๕๐๐ กว่าไร่
- จำนวนครัวเรือน ๒๕๗ ครัวเรือน
- จำนวนประชากร ๖๕๔ คน แยกเป็น ชาย ๓๒๕ คน หญิง ๓๒๙ คน

ลักษณะภูมิประเทศ

บ้านหนองผำ ตั้งอยู่บริเวณที่ราบลุ่ม ริมฝั่งแม่น้ำปิง โดยทั่วไปจะมี ๓ ฤดู คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน และฤดูหนาว อากาศไม่ร้อนมากเนื่องจากมีสวนผลไม้และอยู่ใกล้แม่น้ำ

สภาพทางเศรษฐกิจ

- ชาวบ้านส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรทำสวนลำไยและทำนาข้าว นอกจำนั้นประกอบอาชีพค้าขาย
- ผลผลิตที่จำหน่ายสู่ตลาดภายในและภายนอกชุมชน ได้แก่ ลำไยสดและอบแห้ง ปลาทับทิม และผ้าทอ
- ประชาชนมีไฟฟ้าใช้ทุกครัวเรือน มีเส้นทางการคมนาคมในการขนส่งใช้ได้ตลอดทั้งปี

สภาพสังคม

- สภาพบ้านเรือนของชาวบ้านหนองผ้ำมีความมั่นคงถาวรมีการจัดบ้านเรือนเป็นระเบียบถูกสุขลักษณะ มีครอบครัวมีความอบอุ่น
- คริวเรือนในหมู่บ้านหนองผ้ำส่วนใหญ่เป็นสมาชิกกลุ่มที่ตั้งขึ้นในหมู่บ้าน และมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเพื่อประโยชน์ของชุมชน

ประเพณี ในวันที่ ๑๘ เมษายนของทุกปี ชาวบ้านจะร่วมใจกันจัดงานประเพณีอาบน้ำกุ่มน้ำธาตุ ซึ่งเป็นประเพณีที่สืบทอดกันมานานจนกลายเป็นประเพณีสำคัญประจำท้องถิ่น ที่ชาวบ้านจะร่วมกันจัดงานและเข้าร่วมกันทำบุญสงฆ์น้ำพระ

ผลิตภัณฑ์ของชุมชน ชาวบ้านหนองผ้ำจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มในการจัดกิจกรรมและประกอบอาชีพได้แก่

- การรวมกลุ่มเลี้ยงปลาในกระชัง ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มกันสร้างอาชีพ และร่วมกันจัดหาตลาดในการจำหน่ายสินค้า
- กลุ่มเกษตรกรบ้านหนองผ้ำ จัดตั้งเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘ มีสมาชิกในกลุ่ม ๗๖ คน เป็นการรวมกลุ่มกันเพื่อช่วยเหลือในเรื่องการทำการเกษตร การลงทุน และการจำหน่ายผลผลิตทางการเกษตรด้วย

สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ

วัดหนองผ้ำ เป็นวัดประจำชุมชน เป็นที่เคารพสักการะของชาวบ้านหนองผ้ำ สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๓๐๐ ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อ พ.ศ.๒๓๒๐ ตั้งอยู่ที่เลขที่ ๖๒ บ้านหนองผ้ำ หมู่ ๔ ตำบลปากบ่อง อำเภอป่าซาง อากาศเสนาสนะ ประกอบไปด้วย อุโบสถ วิหาร กุฏิสงฆ์ หอระฆัง ปูชนียวัตถุ มีพระพุทธรูปพระประธานและเจดีย์ที่มีความเก่าแก่และสวยงาม

หมู่ ๕ บ้านปากบ่อง ตำบลปากบ่อง

จากเดิมหมู่บ้านปากบ่องเป็นที่ว่าการอำเภอปากบ่องและเป็นที่ตั้งสถานีตำรวจ ซึ่งเป็นสถานที่ตัดสินประหารนักโทษที่กระทำความผิด และต่อมาได้ย้ายที่ว่าการอำเภอและสถานีตำรวจไปอยู่ที่ว่าการอำเภอป่าซางจนถึงปัจจุบัน หมู่บ้านปากบ่องจะมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า บ้านก้อง ซึ่งเรียกตามที่ตั้งของวัดบ้านก้อง เดิมแม่บ้านปากบ่องจะอยู่หมู่เดียวกับบ้านสบตา คือ หมู่ ๑ หลังจากนั้นได้แยกออกมาจากหมู่ ๑ เป็นหมู่ ๕

ลักษณะที่ตั้งและอาณาเขต

ประชากร หมู่ที่ ๕ บ้านปากบ่อง จำนวน ๒๖๙ ครัวเรือน

ประชากรทั้งหมด ๗๕๐ คน แบ่งออกเป็น ชาย ๓๔๗ คน หญิง ๔๐๓ คน

ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

การคมนาคม การจราจร ถนนสายหลักคือ ถนนสบตา – ท่าลี่

การใช้ที่ดิน ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม การใช้ประโยชน์ที่ดินส่วนมากจึงใช้ในการเกษตร เช่น ทำนา ทำสวน ทำไร่

อาชีพ ชาวบ้านปากบ่อง ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ค้าขายและแปรรูปสินค้าทางการเกษตร

ศาสนา ชาวบ้านส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีวัดประจำหมู่บ้าน ๔ วัด ได้แก่ วัดธรรมสังเวช วัดหนองผ้ำ วัดท่าตันจิว วัดบ้านก้อง

เศรษฐกิจ / สังคม

- เศรษฐกิจของชุมชนค่อนข้างดี เนื่องจากประชากรมีอาชีพหลักและอาชีพเสริมซึ่งได้แก่ อาชีพเกษตรกรรม ค้าขาย และแปรรูปสินค้าทางการเกษตร
- พื้นที่ส่วนใหญ่ในการทำเกษตร ได้แก่ ที่นาข้าว เกษตรกรนิยมทำนาข้าวปีละครั้ง หลังฤดูทำนาก็จะทำไร่ กระเทียม เผือก ส่วนพืชสวนที่นิยมปลูกมากคือลำไย
- การอุตสาหกรรมในชุมชน ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมในครอบครัว ได้แก่ โรงอบลำไย กาละแม่มแม่สุพิน ฯลฯ
- ประชากรในชุมชนส่วนใหญ่สื่อสารด้วยภาษาคำเมืองและคำยอง

ประเพณี/เทศกาลประจำปีที่น่าสนใจของหมู่บ้าน

ประเพณีสำคัญของท้องถิ่น คือประเพณีสงกรานต์น้ำพระ แห่งเทียนพรรษา ซึ่งเป็นประเพณีที่ชาวบ้านได้ร่วมกันจัดและสืบทอดมาทุก ๆ ปี

ส่วนที่ ๓

การวิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อมของการท่องเที่ยว ในเทศบาลตำบลป่าซาง และประเด็นสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเทศบาลตำบลป่าซาง

สถานการณ์และปัจจัยแวดล้อมด้านการท่องเที่ยวมีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลตำบลป่าซาง การวิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อมของการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลตำบลป่าซางสามารถสรุปปัจจัยที่เป็นจุดแข็งจุดอ่อนโอกาสและอุปสรรคและวิเคราะห์ประเด็นสำคัญต่อการพัฒนาท่องเที่ยว ดังนี้

๓.๑ การวิเคราะห์ปัจจัยแวดล้อม

๓.๑.๑ จุดแข็ง

- ๑) ทำเลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เหมาะแก่การเป็นจุดศูนย์กลางเชื่อมโยงคมนาคม การค้าการท่องเที่ยว การลงทุนและการศึกษาด้านทุนวัฒนธรรม
- ๒) นโยบายของผู้บริหารให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจสร้างสรรค์ด้านการท่องเที่ยว โดยกำหนดไว้ในแผนสามปี เทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง
- ๓) ประชาชนในพื้นที่เทศบาลตำบลป่าซาง มีความต้องการให้พัฒนาพื้นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในตำบล เพื่อเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับประชาชน
- ๔) มีพื้นที่และทรัพยากรเหมาะสมกับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และเชิงวัฒนธรรม
- ๕) มีทุนทางสังคมและวัฒนธรรมที่หลากหลายทางชาติพันธุ์ ได้แก่ ประเพณี ภาษาและภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น
- ๖) มีความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่นหลายด้านซึ่งสามารถใช้ประโยชน์ในการพัฒนาอาชีพและสร้างรายได้ของประชาชน

๓.๑.๒ จุดอ่อน

- ๑) ขาดระบบการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ ขาดการเชื่อมโยงการจัดการท่องเที่ยวภายในและการประสานการจัดการท่องเที่ยวเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง
- ๒) ขาดบุคลากรผู้ปฏิบัติงานด้านการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ส่งผลให้การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวขาดประสิทธิภาพไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์เท่าที่ควร
- ๓) ประชาชนในพื้นที่ยังขาดการรับรู้และไม่เข้าใจถึงประโยชน์ของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในพื้นที่
- ๕) ขาดความต่อเนื่องในการจัดโครงการหรือกิจกรรมที่กระตุ้นให้เกิดการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยว

๓.๑.๓ โอกาส

- ๑) จังหวัดลำพูนได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว โดยได้จัดทำแผนพัฒนาจังหวัด ลำพูนพ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๐ (ฉบับทบทวน) และใช้การท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาเมือง สู่มืองแห่งวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวแบบสมดุลและยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของผู้บริหารเทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง
- ๒) การเข้าร่วมเป็นประชาคมอาเซียน (AEC) ทำให้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวใน

ประเทศเพิ่มมากขึ้น

๓) นโยบายของรัฐบาลพลเอก ประยุทธ์จันทร์โอชา ได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวโดยรัฐบาลได้กำหนดให้ พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นปีท่องเที่ยววิถีไทย ๒๕๕๘ (๒๐๑๕ Discover Thainess)

รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมให้เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวไทยอย่างเป็นทางการ

๔) พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๖ กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ในท้องถิ่น โดยที่หน่วยงานราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคส่งเสริมและสนับสนุนการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามแผนการกระจายอำนาจทำให้เทศบาลได้รับโอกาสในการจัดสรรงบประมาณ เพื่อดำเนินการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวได้อย่างเต็มที่และตรงตามความต้องการของสภาพพื้นที่

๕) ปัจจุบันมีเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย ระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นเครื่องมือสำคัญในการดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาด้านการท่องเที่ยว และทำให้เข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวได้ดียิ่งขึ้น

๓.๑.๔ อุปสรรค

๑) การดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาลขาดความต่อเนื่อง ในการสนับสนุนงบประมาณ ผลจากความไม่มั่นคงทางการเมือง

๒) ขาดการสนับสนุนงบประมาณในโครงการที่เกินศักยภาพของเทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๓

๓) สถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งอยู่ในความเขตรับผิดชอบของหน่วยงานอื่น ทำให้มีข้อจำกัดในการดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

๔) การพัฒนาด้านการค้าการท่องเที่ยวที่ขยายตัวเพิ่มขึ้น ทำให้พื้นที่เกิดขยะในครัวเรือนร้านค้าร้านอาหารที่มีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกวัน ทำให้ไม่สามารถกำจัดขยะมูลฝอยได้ทันและทั่วถึงหมดไปได้จึงเกิดปัญหามลพิษจากขยะขึ้น

๓.๒ ประเด็นสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวไทย

จากการวิเคราะห์สถานการณ์การท่องเที่ยวไทยและตลาดโลกศักยภาพและความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยสามารถสรุปประเด็นสำคัญนำไปสู่การกำหนดนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว ดังนี้

๑) การขยายตัวของการท่องเที่ยวโลก

การขยายตัวทางเศรษฐกิจการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการตลาดความร่วมมือระหว่างประเทศตามกรอบความร่วมมือต่างๆ การเติบโตของกลุ่มประเทศ BRIC (บราซิลรัสเซียอินเดียและจีน) และการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างประชากรโลกและแนวโน้มนักท่องเที่ยวที่สนใจการท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษ (Special Interest Tourism) มากขึ้นนับเป็นโอกาสดีของประเทศไทยในการขยายการตลาดไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยวดังกล่าวซึ่งไทยมีความพร้อมในโครงสร้างพื้นฐานที่พร้อมรองรับและช่วงชิงนักท่องเที่ยวที่สนใจการท่องเที่ยวเฉพาะทาง (Special Interest Tourism) เช่น การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ(Health Tourism) การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย (Adventure Tourism) การท่องเที่ยวเชิงศาสนา(Spiritual Tourism) การท่องเที่ยวเพื่อการประชุมและนิทรรศการ (MICE) และการท่องเที่ยวเชิงกีฬา(Sports Tourism) กลุ่มท่องเที่ยวสูงอายุครอบครัวและฮันนีมูนเป็นต้น อย่างไรก็ตามแนวโน้มการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวสูงขึ้นประเทศไทยจะต้องแข่งขันกับประเทศต่างๆ ที่พร้อมจะแย่งชิงตลาดนักท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน จึงต้องเตรียมความพร้อมในการสร้าง

นวัตกรรมการท่องเที่ยวใหม่ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดการท่องเที่ยวการส่งเสริมการท่องเที่ยว กลุ่มเฉพาะการลงทุนในการส่งเสริมภาพลักษณ์ และเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

๒) ความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว

ปัญหาด้านความปลอดภัยภัยภูมิลักษณ์ด้านสิ่งแวดล้อมและสุขอนามัยจากการขยายตัวของ การท่องเที่ยวโดยเน้นปริมาณนักท่องเที่ยวทำให้แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งเสื่อมโทรมประกอบกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศต่างๆ การเปิดตัวของประเทศเวียดนาม ลาว กัมพูชา ทำให้แหล่งท่องเที่ยวของไทยต้องปรับตัวไปสู่การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพเพื่อให้เกิดความแตกต่างจากประเทศคู่แข่งประเทศไทย จึงต้องเร่งดำเนินการฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวและหามาตรการในการแก้ไขภัยภูมิลักษณ์และข้อบังคับต่างๆ ให้แหล่งท่องเที่ยวของไทยสามารถมีศักยภาพในการรองรับนักท่องเที่ยวดั้งเดิม

๓) โครงสร้างการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว

ยังเป็นจุดอ่อนสำคัญของการจัดการ การท่องเที่ยวไทยกลไกการจัดการการท่องเที่ยวยังอ่อนแอขาด เอกภาพพัฒนาการท่องเที่ยวขาดความเชื่อมโยงระหว่างท้องถิ่นจังหวัด กลุ่มจังหวัดและประเทศขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนภาคเอกชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และชุมชนขาดความรู้ด้านการจัดการภูมิทัศน์และการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว จึงควรรหาแนวทางในการบูรณาการการทำงานร่วมกันกำหนดภารกิจขอบเขตของงานการพัฒนาให้ชัดเจนกำหนดรูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับพื้นที่ สนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างครบวงจร

๔) วิกฤตและความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยว

ทั้งจากภัยธรรมชาติการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศโลก โรคระบาด สภาวะเศรษฐกิจที่ถดถอยหรือสถานการณ์ทางการเมืองวิกฤตและความเสี่ยงเหล่านี้ไม่สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้าและเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวอย่างมาก จึงต้องมีการเตรียมการรับมือกับปัญหาการดำเนินงานในเชิงนโยบายรวมถึงการออกมาตรการต่างๆ ด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้การท่องเที่ยวของประเทศสามารถฟื้นตัวได้ในระยะเวลาอันสั้น

๕) ความพร้อมของภาคบริการและการท่องเที่ยว

แม้ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจโลกและความไม่สงบภายในประเทศแต่มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนและฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศและมีโอกาสพัฒนาเป็น “ศูนย์กลางการบริการและการท่องเที่ยว” ของภูมิภาคเนื่องจากการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมถึงการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรโลกผู้สูงอายุจะเป็นโอกาสของไทยเนื่องจากมีความพร้อมของทรัพยากรการท่องเที่ยวที่จะรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ประเทศไทยยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างประเทศและมีโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม และ สปาที่มีมาตรฐานสูงบริการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพขยายตัวอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้เศรษฐกิจสร้างสรรค์มีบทบาทมากขึ้นในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจทั้งสินค้าบริการที่มีการสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มมูลค่ามากขึ้นและการทำธุรกิจที่ต้องใช้ความสร้างสรรค์สูงโดยเฉพาะในกลุ่มคนรุ่นใหม่ เช่น สาขาภาพยนตร์นิเมชัน การเขียนซอฟต์แวร์และเกมส์คอมพิวเตอร์ แฟชั่น เป็นต้น ดังนั้นหากต้องการกำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระยะยาวสู่ความยั่งยืนและนำมาซึ่งรายได้และความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศ ประเด็นที่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจำเป็นต้องให้ความสำคัญมี ๕ ประการ

๑. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกโดยมุ่งเน้นการพัฒนาและปรับปรุงระบบโลจิสติกส์และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว การสร้างโครงข่ายเส้นทางคมนาคมและระบบเชื่อมโยงการเดินทางท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านและในภูมิภาค เพื่อเตรียมความพร้อมประเทศให้มีศักยภาพในการรองรับนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศรวมทั้งให้เอื้ออำนวยความสะดวกแก่คนทุกกลุ่ม (Tourism for All) แผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๓

๒. การพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนโดยมุ่งเน้นการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชื่อมโยงโรรวมให้มีความสมบูรณ์ดั้งเดิม การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนการพัฒนาการท่องเที่ยวในลักษณะของกลุ่มการท่องเที่ยวเพื่อเชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยวหลักและแหล่งท่องเที่ยวรองและยกระดับคุณภาพและมาตรฐานของแหล่งท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานในระดับสากลและสอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการพัฒนาท่องเที่ยวเพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบ มีคุณภาพ มาตรฐานและสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยวได้

๓. การพัฒนาสินค้าบริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยวโดยมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ กิจกรรมนวัตกรรมและมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยว การป้องกันและรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวการเสริมสร้างความเข้มแข็งและพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันเพื่อสร้างโอกาสและแรงจูงใจเพื่อพัฒนาด้านการลงทุนด้านการท่องเที่ยวให้สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้

๔. การสร้างความเชื่อมั่นและการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยมุ่งเผยแพร่ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวสร้างสภาพแวดล้อมและพัฒนาาระบบสนับสนุนการตลาดท่องเที่ยวเพื่อให้นักท่องเที่ยวรับรู้และเข้าใจในภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศ สร้างความเชื่อมั่นให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติสร้างกระแสการรับรู้เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าการท่องเที่ยว การดำเนินการตลาดเชิงรุก เพื่อประมุขสิทธิ์จัดงานและจัดงานแสดงต่างๆ (Event) เผยแพร่ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยมีเป้าหมายเพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้นมีการใช้จ่ายมากขึ้น และสร้างกระแสการท่องเที่ยวภายในประเทศมากขึ้นโดยมุ่งเน้นการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

๕. การส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวโดยมุ่งเน้นการสร้างและพัฒนากลไกในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเพื่อให้การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวมีเอกภาพมีการบูรณาการร่วมกัน ลดความซ้ำซ้อนของภารกิจและเปิดโอกาสให้ทุกภาคเข้ามามีส่วนร่วมการบริหารจัดการในทุกกระดับแผนพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเทศบาลเทศบาลตำบลป่าซาง พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๓

ส่วนที่ ๔

แนวทางการพัฒนาและยุทธศาสตร์การพัฒนากองท่องเที่ยว

เทศบาลตำบลป่าซางได้กำหนดวิสัยทัศน์(VISION) ของเทศบาล ดังนี้

“ เทศบาลตำบลป่าซางมุ่งมั่นพัฒนา ให้ประชาชนมีความสุขที่ยั่งยืน ”

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยวแผนพัฒนาสามปีเทศบาลตำบลป่าซาง (พ.ศ.๒๕๖๐-๒๕๖๒)

วัตถุประสงค์ของยุทธศาสตร์

๑. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพ ฝีมือแรงงาน แก่กลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มเกษตรกร
๒. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาอาชีพและอุตสาหกรรมในครัวเรือนแก่ประชาชน
๓. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาปัจจัยเกื้อหนุน ด้านเศรษฐกิจในท้องถิ่นตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
๔. เพื่อส่งเสริมและพัฒนากองท่องเที่ยว
๕. เพื่อสร้างและพัฒนาระบบเครือข่ายการตลาดกลาง และศูนย์จำหน่ายสินค้า OTOP ในท้องถิ่น

พันธกิจของเทศบาลตำบลป่าซาง(MISSION) จากวิสัยทัศน์ดังกล่าวของเทศบาลตำบลป่าซางคือ ทิศทางหรือความต้องการที่จะเป็นในอนาคตของเทศบาลตำบลป่าซางซึ่งมุ่งเน้นที่จะพัฒนา โดยมีภารกิจหลักที่ต้องกระทำ ได้แก่

๑. ปรับปรุงและพัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการให้ได้มาตรฐานและเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน เพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองในอนาคตและเศรษฐกิจของท้องถิ่น
๒. ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพเกษตรและหัตถกรรม
๓. ส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ให้คงอยู่ตลอดไป
๔. ประชาชนมีคุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น การศึกษา รายได้ต่อครัวเรือน สุขภาพกายและสุขภาพจิต สุขอนามัยในหมู่บ้าน เป็นต้น
๕. อนุรักษ์และจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในทุก ๆ ด้านให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ
๖. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างทั่วถึง มีการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ด้วยกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต
๗. พัฒนาระบบการบริหารงาน โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหาร การตัดสินใจ ตลอดจนความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน
๘. เพิ่มศักยภาพองค์กรและบุคลากรในองค์กรให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ

เป้าประสงค์ของเทศบาลตำบลป่าซาง

จากวิสัยทัศน์ (Vision) และพันธกิจ (Mission) ของเทศบาลตำบลป่าซาง ที่จะต้องดำเนินการได้นำมา กำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา (Goals) หรือสิ่งที่เทศบาลจะต้องดำเนินการให้บรรลุถึงเป้าหมายข้างหน้า ดังต่อไปนี้

๑. ระบบสาธารณสุขปโภคและสาธารณสุขการให้ได้มาตรฐานและเพียงพอต่อความ ต้องการของ ประชาชนเพื่อรองรับการขยายตัวของเมืองในอนาคตและเศรษฐกิจของท้องถิ่น
๒. ประชาชนที่ประกอบอาชีพเกษตรและหัตถกรรมให้มีรายได้เพิ่มขึ้นและพอเพียง
๓. ส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่ตลอดไป
๔. ประชาชนมีคุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น การศึกษา รายได้ต่อครัวเรือน สุขภาพกายและ สุขภาพจิต สุขอนามัยในหมู่บ้าน เป็นต้น
๕. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพและประสิทธิภาพ
๖. ประชาชนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างทั่วถึง มีการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และพัฒนา ศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ด้วยกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต
๗. พัฒนาระบบการบริหารงาน โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหาร การตัดสินใจ ตลอดจน ความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน
๘. เพิ่มศักยภาพองค์กรและบุคลากรในองค์กรให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ

เป้าหมายการท่องเที่ยว

เทศบาลตำบลป่าซางมี นโยบายด้านการส่งเสริม ศิลปวัฒนธรรม การท่องเที่ยว และกีฬา ร่วมกับ ประชาชน ชุมชน ส่วนราชการ องค์กรเอกชน ในการสนับสนุนอนุรักษ์สืบสานฟื้นฟูวัฒนธรรมและประเพณีอัน ดั้งเดิมของท้องถิ่น อาทิ งานประเพณีสงกรานต์ งานประเพณีแห่เทียนพรรษา งานประเพณีลอยกระทง งาน แข่งเรือยาวประเพณี งานประเพณีทางศาสนา กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว

(๑) ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการท่องเที่ยวและเร่งรัดการปรับปรุงมาตรฐานใน เรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกความปลอดภัยและสุขอนามัย

(๒) พัฒนา บุรณะ และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ศาสนาและวัฒนธรรมเดิมที่มีอยู่แล้ว ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ที่มีศักยภาพสามารถเชื่อมโยงธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของ ชุมชน

(๓) ส่งเสริม สนับสนุนตลาดนักท่องเที่ยวภายในพื้นที่และภายในจังหวัด

(๔) ส่งเสริมกิจกรรมและรูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มทางการท่องเที่ยว

(๕) ผลักดันความร่วมมือของหน่วยงานต่างๆ เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ

(๖) พัฒนาด้านการตลาดและประชาสัมพันธ์เพื่อยกระดับแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จัก

กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดลำพูน

วิสัยทัศน์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดลำพูน

“ลำพูน : นครแห่งทุนทางวัฒนธรรมชุมชน”

(Lamphun : The City of Community Cultural Capital, LCC)

พันธกิจ

พันธกิจด้านการเตรียมเมือง

พันธกิจที่ ๑.ด้านการพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถประชาชนบนรากฐานทุนทางวัฒนธรรมชุมชน การพัฒนาศักยภาพและเพิ่มขีดความสามารถประชาชนบนรากฐานวัฒนธรรมชุมชน ความเชื่อ ศรัทธาและ ความรู้ พัฒนาระบบบริหารจัดการ พัฒนาสมรรถนะบุคลากรให้มีคุณภาพมีประสิทธิภาพ ให้เป็นสังคมแห่งคุณภาพ สุข สงบ เข้มแข็ง เชื่อมโยงฐานความรู้ วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการพัฒนาในทุกมิติของสังคม

พันธกิจด้านการแต่งเมือง

พันธกิจที่ ๒.ด้านการพัฒนาภูมิโนเวศวัฒนธรรมและอารยสถาปัตยกรรม การพัฒนาภูมิโนเวศวัฒนธรรมชุมชน บนฐานอารยธรรม“ทริภูมัย”(ความเชื่อและความศรัทธาในพระพุทธศาสนา) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ที่ สอดคล้อง ตามผังเมือง โดยต้องรักษารากและคุณค่าวัฒนธรรมไว้ อนุรักษ์ พื้นฟู และสร้างความมั่นคง สมดุล ของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้วยกระบวนการมีส่วนร่วม โดยใช้ความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น และ แนวทางการจัดการแบบชุมชนเป็นฐาน เป็นเครื่องมือในการพัฒนาท้องถิ่น

พันธกิจด้านการเปิดเมือง

พันธกิจที่ ๓.ด้านการพัฒนาเมืองวัฒนธรรม ส่งเสริมธุรกิจชุมชนสร้างสรรค์ การพัฒนาให้เป็นศูนย์กลาง และผู้นำเรื่องการจัดการทุนวัฒนธรรมชุมชนเพื่อความยั่งยืนส่งเสริมพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น ส่งเสริมธุรกิจสีเขียว และเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ทั้งในภาคเกษตร อุตสาหกรรม ท่องเที่ยว โดยใช้ทุนทางวัฒนธรรมชุมชนเป็นฐานในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการ เน้นฐานการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมไม่ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิต และความหลากหลายทางชีวภาพของชุมชน

เป้าประสงค์

สร้างคุณค่าให้ชุมชนเห็นประโยชน์ทุนทางวัฒนธรรมชุมชน เพิ่มมูลค่า น าทุนทางวัฒนธรรมชุมชน ไป ใช้สร้างความมั่งคั่งและแบ่งปันผลประโยชน์แก่คนในชุมชน และการจัดการตนเองแล้วส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น

ประเด็นยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถประชาชนบนรากฐานทุนทาง วัฒนธรรมชุมชน มีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

๑. พัฒนาศักยภาพบุคลากรรอบท./ชุมชน และประชาชนในท้องถิ่นในการจัดการตนเอง
๒. พัฒนาศักยภาพและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประชาชน
๓. เสริมพลังและสร้างโอกาสความเท่าเทียมในสังคม
๔. ท้องถิ่นธรรมาภิบาล การบริหารจัดการและการมีส่วนร่วม

ดังนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การพัฒนาภูมินิเวศวัฒนธรรมและอารยสถาปัตย์ มีแนวทางการพัฒนา

๑. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สอดคล้องกับภูมิสถาปัตย์
๒. พัฒนาภูมิทัศน์ อาคาร สถานที่ บนพื้นฐานภูมินิเวศวัฒนธรรม
๓. พัฒนาให้เป็นเมืองสีเขียว และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
๔. พัฒนาผังเมืองบนพื้นฐานภูมินิเวศวัฒนธรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การพัฒนาเมืองวัฒนธรรม สู่อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ มีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

๑. สร้างคุณค่าภูมิปัญญาท้องถิ่น ทunesทางวัฒนธรรมชุมชน เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจชุมชน
๒. สร้างแบรนด์วัฒนธรรม ท การตลาด สร้างภาพลักษณ์สู่สากล
๓. ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการค้าการลงทุน และระบบฐานข้อมูล
๔. ศูนย์กลางทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอำเภอป่าซาง

วิสัยทัศน์ “ป่าซางแหล่งอารยธรรมโบราณ ผสานเกษตรกรรมคุณภาพ”

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ การทำนุบำรุง การธำรงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ของมรดกทางวัฒนธรรม และการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบสมดุลและยั่งยืน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์

ป่าซางเป็นแหล่งอารยธรรมโบราณที่มีการอนุรักษ์สืบสานขนบธรรมเนียมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวไทยยอง

ตัวชี้วัด

๑. ร้อยละของโบราณสถาน แหล่งท่องเที่ยว ประเพณี ที่มีการประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จัก
๒. ร้อยละของโบราณสถาน แหล่งท่องเที่ยว ประเพณี ที่ได้รับการฟื้นฟูพัฒนา

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ ส่งเสริมและพัฒนาการเกษตรปลอดภัย และสร้างความเข้มแข็งของภาคเกษตรโดยการเพิ่มประสิทธิภาพและศักยภาพการผลิตภาคเกษตรทั้งระบบเป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัย

ส่วนที่ ๕

แผนส่งเสริมการท่องเที่ยว ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๒ ตาม ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาเมืองวัฒนธรรม สู่อุตสาหกรรมกลุ่มชนสร้างสรรค์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคม วัฒนธรรมและคุณภาพชีวิต

แนวทางการพัฒนาด้านการสืบสาน อนุรักษ์และฟื้นฟู ศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีและภูมิปัญญาท้องถิ่น

ที่	โครงการ/กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา			ตัวชี้วัด(KPI)	ผลที่คาดว่าจะได้รับ	หน่วยงานที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒			
๑	โครงการอนุรักษ์ ประเพณีเพื่อสืบสาน วัฒนธรรมภูมิปัญญา ท้องถิ่น	เพื่อให้เด็กเยาวชนได้เรียนรู้ ประเพณีวัฒนธรรมและภูมิ ปัญญาท้องถิ่นของตน	-โครงการจัดทำ ตุ๊กตโดยการทอ	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	๒๐,๐๐๐	จำนวนผู้ เข้าร่วม โครงการ จำนวน ๑๕๐ คน	ผู้เข้าร่วมโครงการได้ รับรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญา พื้นบ้าน	กองการศึกษา
๒	โครงการแข่งขันเรือ ยาววัดบ้านก้อง	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุนคณะ กรรมการ หมู่บ้าน ม.๑ ต.ปากบ่อง	๑๕๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม	กิจกรรมทางศาสนา	กองการศึกษา
๓	โครงการประเพณีสง น้ำพระธาตุและกู่ครู บา วัดบ้านก้อง	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้านม.๕ ต.ปากบ่อง	๒๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ	กิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา

ที่	โครงการ/กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา			ตัวชี้วัด(KPI)	ผลที่คาดว่าจะได้รับ	หน่วยงานที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒			
๔	โครงการประเพณีสงกรานต์ น้ำพระบรม สารีริกธาตุและกู่อัฐิ อดีตเจ้าอาวาสวัดท่า ต้นจิว	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้านม.๒ ต. ปากบ่อง	๒๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ	กิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา
๕	โครงการประเพณี สงกรานต์และกู่ ครุบาอดีตเจ้าอาวาส วัดบ้านล้อง	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้าน ม.๒ ต. ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ	กิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา
๖	โครงการประเพณีสงกรานต์ น้ำธาตุและกู่ครุบา อดีตเจ้าอาวาสวัด หนองผ้า	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้าน ม.๔ ต. ปากบ่อง	๒๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ	กิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา

ที่	โครงการ/กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา			ตัวชี้วัด(KPI)	ผลที่คาดว่าจะได้รับ	หน่วยงานที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒			
๗	โครงการประเพณีสงกรานต์ น้ำพระธาตุ และรูป เหมือนครุบาอดีตเจ้า อาวาสวัดธรรมสังเวช	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้านม.๓ ต. ป่าบ่อ	๒๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ	กิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา
๘	โครงการประเพณีสงกรานต์ น้ำพระธาตุคู่อัฐิครุบา คันธา (ครุบาปางเปิด) วัดฉางข้าวน้อยใต้	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้านม.๔ ต. ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ	กิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา
๙	โครงการประเพณีสงกรานต์ น้ำพระธาตุศรีจอม ยงวัดฉางข้าวน้อย เหนือ	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้านม.๓ ต. ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ	กิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา
๑๐	โครงการประเพณีใส่ ขันดอกไม้บูชาเสา อินทขิลเสาหลักเมือง ป่าซาง สรงน้ำพระ ธาตุและสรงน้ำรูป	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้าน ม.๑ ต. ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ	กิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา

ที่	โครงการ/กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา			ตัวชี้วัด(KPI)	ผลที่คาดว่าจะได้รับ	หน่วยงานที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒			
	เหมือนครูบาดีดีเจ้า อวาสวัดอินทขิล								
๑๑	โครงการประเพณีสง น้ำพระบรม สารีริกธาตุเจ้าและ สงน้ำกุ้อฐิครูบาดีดี เจ้าอวาสวัดพานิช สิทธิการาม	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้านม.๑ ต. ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ	กิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา
๑๒	โครงการประเพณีสง น้ำพระบรม สารีริกธาตุสงน้ำกุ้อฐิ ครูบาอาจารย์เจ้า อวาสวัดป่าซางงาม	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้าน ม.๑ ต. ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ	กิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา

ที่	โครงการ/กิจกรรม	วัตถุประสงค์	เป้าหมาย (ผลผลิตของ โครงการ)	งบประมาณและที่ผ่านมา			ตัวชี้วัด(KPI)	ผลที่คาดว่าจะได้รับ	หน่วยงานที่ รับผิดชอบ
				๒๕๖๐	๒๕๖๑	๒๕๖๒			
๑๓	โครงการประเพณีแห่ ไม้ก้ำและสรงน้ำพระ ธาตุคู่ครูบาอดีตเจ้า อาวาสวัดหนองหอย	เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและ จัดกิจกรรมเพื่ออนุรักษ์ วัฒนธรรมงานประเพณีอันดี งาม	อุดหนุน คณะกรรมการ หมู่บ้านม.๕ ต. ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	-	-	จำนวนผู้เข้าร่วม โครงการ	กิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น	กองการศึกษา

ภาคผนวก

ลำดับ ที่	โครงการ/กิจกรรม	กิจกรรม	งบประมาณ	สถานที่ ดำเนินการ	หน่วย ดำเนินการ	พ.ศ.๒๕๕๙			พ.ศ.๒๕๖๐									
						ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	
๙	โครงการแข่งขันเรือยาววัดบ้านก้อง	จัดกิจกรรมแข่งขันเรือยาว อุดหนุนคณะกรรมการหมู่บ้าน ม.๑ ต.ปากบ่อง	๑๕๐,๐๐๐	ม.๑ ต.ปากบ่อง	กอง การศึกษา	↔												
๑๐	โครงการประเพณีสงกรานต์และ กุ๋ครูบาวัดบ้านก้อง	อุดหนุนคณะกรรมการหมู่บ้าน ม.๕ ต.ปากบ่อง	๒๐,๐๐๐	ม.๕ ต.ปากบ่อง	กอง การศึกษา							↔						
๑๑	โครงการประเพณีสงกรานต์บรมสารี ริกธาตุและกุ๋ครูบาดีเจ้าอาวาส วัดท่าตันจั่ว	อุดหนุนคณะกรรมการหมู่บ้าน ม.๒ ต.ปากบ่อง	๒๐,๐๐๐	ม.๒ ต.ปากบ่อง	กอง การศึกษา							↔						
๑๒	โครงการประเพณีสงกรานต์และ กุ๋ครูบาดีเจ้าอาวาสวัดบ้านล้อง	อุดหนุนคณะกรรมการหมู่บ้าน ม.๒ ต.ป่าซาง	๒๐,๐๐๐	ม.๒ ต.ป่าซาง	กอง การศึกษา							↔						
๑๓	โครงการประเพณีสงกรานต์และ กุ๋ครูบาดีเจ้าอาวาสวัดหนองผำ	อุดหนุนคณะกรรมการหมู่บ้าน ม.๔ ต.ปากบ่อง	๒๐,๐๐๐	ม.๔ ต.ปากบ่อง	กอง การศึกษา							↔						
๑๔	โครงการประเพณีสงกรานต์ และ รูปเหมือนครูบาดีเจ้าอาวาส วัดธรรมสังเวช	อุดหนุนคณะกรรมการหมู่บ้าน ม.๓ ต.ปากบ่อง	๒๐,๐๐๐	ม.๓ ต.ปากบ่อง	กอง การศึกษา							↔						

